

Sy-li spěwat,
Pilnje džětał,
Strowja 6e
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džětał
Wšědne dny;
Džěni pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočni ty.

Z njebies mana
Njeh 6i khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew 6e. F

• Sserbske njedželske łopjeno. •

W Budyschinje, 14. dezembra 1924.

Čiškcz a naklad Smolerjez knihcziszczerne a kniharnje łap. družst. s wobm. ruł. w Budyschinje.
Wukhadza łóždu robotu a płaczi na mēkaz 15 łotych pjenjełtow.

3. njedžela adventa.

Math. 11, 2—10.

Třeczi advent rěczy k nam wo Janu, křesćeniku. Wón je tón, kiž je pschi Jordanje přědował wo pschichodže Mešiasa, a czi, kiž tam won džěchu k njemu, křisachu, kał bu tež jim prajene: Čzincze pokutu, pschetož Bože kralestwo je 6o pschibližalo. A tu teho Jana 6u nětk do jastwa czižnyli, mjes tym, so 6o wonkach w Židowskim ludu łapócznje mózne skutkowanje Jesurowe. A tam w jastwoje ma Jan 6woju sčtundu dwělowanja, hacž je tutón Jesuř wopradowže tón, kiž pschincž mjesche, tón 6lubjeny Mešias. A we 6wojej styskosczi sezele wón k njemu pscheczelow, so byształ 6o praschaloj Jesuřa, hacž je wón Křisťuř, tón 6yn Boži. — To 6u wopradowže czežke czařy, hdyž dwělowanje chze nař pschemóz. A kaž je Jan dyrbjal stacz w tajkim dwělowanju, tał tež nasche žiwjenje njebudže hjes njeho. Wo tym rěczy nasche 6łowo, a wone chze nam tež prajicz: Sbožny je tón, kiž 6o na tym Křisťu nje-
hóřschuje.

Čiszcze ras, Jan wjazy sjawnje nještutkuje. Wón je w jastwoje. Jedyn džěl jeho profetiskeho 6łowa je dopjelny: Ja pak dyrbjju wotebjeracz. A tam s jastwa je křishecž jeho styskne praschenje, s kotrehož kłinczi dwělowanje a njewěstoscz, a tola tež sařo, hdyž prawje kězbuujemy, wěra, kotraž by měla tał radu poknu wěstoscz: Čsy ty tón, kotryž pschincž ma, abo dyrbimy na druhého czařacz? Kał je móhło pschincž k tutemu praschenju ranje pola Jana? Drje tež Jan běsche sa wěste měł, so budže Mešias 6nydom 6ud džeržecz nad cžłowjetami, so budže natwaricz nowy porjad 6wěta. Ale wscho, sčtož Jesuř cžinjese, sasche 6o Janej jenož hycž pschihotowaze skutkowanje. Tał sběhne 6o

pola njeho praschenje, hacž 6nano tež Jesuř je jenož jedyn pschec-
bžer Mešiasa, kaž wón 6am. Ale wono tež hyscche něsčto druhe k temu pschistupi: Domachpytanje, kotrež czežke leži na Janu, to drje je tež s džěla jeho wěru 6labu cžinilo.

Čhy-li s teho Janej poroč cžinicž? Dyrbimy tola drje wulki wotdžěl cžinicž mjes łiwkim khablanjom a mjes czežkim spytowanjom wutrobny. To 6u wopradowže wobšy cžłowjetojo, kiž 6woje mēnjenje pschemēnjeja kaž draštu. Spytowanje, nadběhowanje, kaž jo tu pola Jana widžimy, je jenož móžne tam, hdyž je hyscche něsčto wěry namakacz. Čhtóž 6o wo Jesuřu njestara, tón 6o tež njeponóřschuje na jeho skutkowanju. Čzim bóle pak, so cžłowjet s tutym Jesuřom 6o woteda, cžim sčerje nastanje w jeho wutrobje smutkowny njemēr. A tajki njemēr je smanjjo nabožinskeho žiwjenja a wojowanja, a to móže dowjescz k pschezo 6lub-
schemu pōsnaczu Jesuřa, a k pschezo wjetischemu pōsnaczu 6ebje 6ameho, hdyž jenož cžłowjet 6wěru pyta. A tajki je byl wěscze Jan, kotrenuž Jesuř 6am dawo najkřisťsche 6wědczenje, hdyž tu praji: Čšto seze wy hladacz wuschli do puschiny? Čhyšcche wy cžłowjeka w mjehkej drascze widžecz? Haj, kotsiž mjehku draštu noscha, czi 6u na kralowskich hrodach. Abo sčto seze wuschli w-
džecz? Čhyšcche wy profetu widžecz? Haj, ja praju wam, kiž wjazy je hdyž-li profeta.

Wě, w Jesuřowym praschenju dže wo křesćijanstwo 6amo. Jako jeniczka nabožina móže wono jenož potom płacicz, hdyž po Jesuřu nimamy na žaneho wjetšeho, 6ylnišeho czařacz! A tał ma tuto praschenje Janowe wulku waznoscz tež sa nař a sa nasch czař. Pschezo sařo sběhnu 6o czi, kiž mēnja, so dyrbi pschincž nowy sbóžnik a nowa nabožina. Nimamy tež my tu a tam styskne praschenja, a nadběhowanja, spytowanja? Kał 6usto steji tež

nascha wěra we wojowanju a dyrbi so wobaracz pschecziwo nje-
wěrje! — Dha je nam wulka pomoc, so tež bwojate pišmo nam
dawa nutshladacz do cžemnych hodžinow tych, kotrychž snajemy
jako možnych w duchu Božim. Haj, wono je nam wulki dobytč,
so wěmy, so kaž Jan, tež hewač czi wulzy w Božim kralestwje
njejku wostali bjes cžezkich spytowanjow. So tež woni njejku
byli pschepuschčeni, to cžini naž pschezo sažo fhróbtlych k wojo-
wanju. A tak budže nam žamo tajke cžezke cžazy wojowanja a
duchowneho spytowanja k bohatemu žohnowanju, a niz napořledk
k pořbylnjenju naschjeje wěry. Ženož, so tež bwděru pytamy a so
wěmy namafacz pucz, kiž naž won wjedže i naschich styšnosčow
k dobyczu. A to pokasa nam tež nasch tekst, hdže je nascha pomoc
a sčto je tón, na kotrehož mamy so wobrocžecz.

Jan wobrocža so we bwojim dwělowanju na teho, kiž je-
nicžy može jemu prawe wotmořwjenje dacž, na Jesom Ahrysta.
Jesufowe wotmořwjenje pař njeje žane jednore: Haj! Wjele bóle,
wón pokasa na to, sčto je snim noweho pschischto do bwděta. To,
sčtož je Jesajaž wěschčiz jako snamjo skutkowanja Meřiaža, to
so nětko statwa psches njeho: Eslepi widža, fchromi fhodža, wu-
řadni budža wuczisčeni a hkuschi blyšcha, mormi horjestawaju
a fhudym budže ewangelion přědowane. Na Jesufowym skutko-
wanju dyrbi Jan pōřnacž, so je i Jesufom pschischto dopjeljenje,
so je bwdět se bwdětkom, so je Boža mōž žitwa w Ahrystužu Jesu-
fu. To wschaf je tón wulki rořdžel mjes Janom a mjes nim.
Pola njeho pořnosč a bohatstwo možnych skutkow a wuhojenjow,
pola Jana tež niz jene. Pola Jana ewangelion, pola Jana
přědowanje řuda.

To placzi tež sa nař. Prawe stejisčezo w naschim žylym
řnutsnym žiwjenju hakle namafamy, hdž džemy k Jesufej.
Stacz može so, so tež pobožny ras njerōřny pucže, po kotrychž
budžemy husto wjedzeni. Ale hdž Jesufa prawje mamy, hdž
wěmy jeho žiwjenje a snajemy tu mōž, kotraž wot njeho wu-
řadža, dha řhonimy tež, kaž žohnowanje wuřdže wot tuteho
Jesufa tež na nař, a sčto jeho ewangelion samōže. Hdžež je
Jesuf, a hdžež cžłowjekojo jemu dadža woprawdže skutkowacz, tam
je něsčto nowe. A so ewangelion njeje hiščeže wjazn dořo-
njało, to njeleži na Ahrystužu, a niz na jeho ewangeliju, ale na
nař cžłowjefach řamych, wo kotrychž řeka husto hiščeže dženřa:
A wy řeže njechali. A tola, hdžež hladamy na wulke řutki
řišesčizianskeje lubosče, kotraž řyta w Jesufowym mjenje řhubje-
nych a pomha řažo horje padnjonym; hdž džemy nuts do wu-
řtatow řa řlepnych a bėdnych a řa duchatřornych; abo hdž hlada-
my na řčeroke polo řnutskowneho a řwonkowneho miřionřtwa,
wschto to njeje řapoczal abo wuwjedk ani řtat, ani gmejna, ale lu-
bosč je to była, Ahrystuřowa lubosč, kotraž je řitwa w cžłowje-
řach. řa je řwėdōmja wubudžita, je řřėdki řbėrała, je řwarika
a wuwjedka. A řčtož jenož chze, tón řlyšchi na řřazore waschne
wřřoki řerlusč, kiž řpėwa wo tym, kiž je pschischto do bwděta, so
by řostajil řnjeřřtwa lubosče, a kiž dawa najřjeřsche: w nje-
mėrje řwėta řbōžny mėr wutrobny tym, kiž na njeho řo řpuschča.

ře temu chzemy tež my hič, jemu napschecziwo, kiž chze hody
i nami řwječiz, a tež pschi nař njech řo řjewi wjeřele nashonje-
nje teho, řčtož Ahrystuř praji w naschim řlowje: řbōžny je tón,
kiž řo na mni njepohōřřhuje. řamjeř.

Biblija.

Řniha, kotruž najbōle řupuja, je pschezo hiščeže biblija.
W řandžnym řěče řuchu 30 milijonow biblijow rořpschėdathch.
řo je řicžba, kotraž czi wė něsčto prajicz a kotraž pschi wřchėm
herřefanju pschecziwo bibliji a nabořinje wōřře dořč řěči a wōla:
„řdyb' řwėt řo mjerwiř i cžertami a nař wřchėch pōřřjecž chzpli,

dha nař to nicžo njeřřoži, wřchaf břchmy i mėrom byli! —
řo řlowo dyrbja wostajicz a řanoh' džaka dořacz!“ — řene ame-
řifanske bibliře towarřtwa je řamo hižo bibliju w 175 řěčach
cžisččala. Wřcho hromadže je řich to wjaz hacž džewjecž řrōcz
řelko řěčow a narěčow, w kotrychž je biblija cžisččana. Wo-
řebje je to tu řhwilu Amerika, kotraž řo wōřebje řa rořřčėrjenje
biblije řtara a — tež řupuje. řkuscha to Američanam k wřchėd-
nem řiwjenju, so w bibliji cžitaju. W řjednocžemnych řtatach
Ameriki je řo w řandžnym řěče řunřrōcz wjazn biblijow roř-
pschėdalo džřli řeto předy. — řak řteji to pola nař, w tych řra-
řach, kotrymž bu biblija najpředy w macžėrnej řěči řata? ?

3. Advent.

Adventski řerlusč,*

— i psalma 24, 7—10.

řo bwojim hlořu.

Řėt wřta wřchė wřchaf wotewřče;
k wam pschitřadža řnjeř řařnosče!
Wón řral je wřchitřich řralestwow
a řdobom řbōžniř hřřchnitow,
kiž wōřicžuje řiwjenje,
tuž i wjeřelōřču wřřajczė:
Budž řhwaleny mōj Bōh,
mōj Wōczėž bohaty!

Wón prawy je, wam řpomōže,
řaž towarřřla i nim cžichosč dže;
řoh' řrōna řwjatosč Bōža je
a jeho bjerko řmilenje;
wřchu wotěnał nam nusu je,
tuž i wjeřelōřču wřřajczė:
Budž řhwaleny mōj Bōh,
mōj řbōžniř řpomōžny!

Řraji i ludom řbožowny tam je,
hdžež tōn řral řam řraluje.
řh, đerje wřchėm tež wutrobam,
hdžež tōn řral ma řastup řam!
řlej, řlōnzo wón je wjeřela,
řo i nim wřcha řadosč pschitřadža!
Budž řhwaleny mōj Bōh,
mōj řrořřtař wōřřajny! —

Řėt wřta wřchė wřchaf wotewřče,
njech wutroba đom jeho je!
řso i pobořnosčču wupřisčče
a wutrobnije řo řaduicze!
řak wón řaž řral tež pschitřdže k wam,
řaj, řbože đa a pokoj wam. —
Budž řhwaleny mōj Bōh,
Wōtz, řbōžniř, řrořřtař mōj!

Pschitřdž, řesu, o mōj řbōžniko!
řa wotewřju czi řčeroke.
řch, pōj ře řwojej miřosčču,
tež nam řjew řwoju đobrotu!
řwōj řwjaty řuch njech đowjedže
nař đo wėczneje řbōžnosče! —
Řjech, řnježe, řařlinczi
cžesč, řhwalba wėcznje czi! —

* řpėwat je řurij Weiffel, ř 1635; — řebėřisčizil Matej řurban, ř 1846.

řodowny blyřchč

(řokracžowanje.)

ře to đwaj đnej po řadlenimych narōđninach řano. ře
pschėdřhėži hřodu řo wōřře a řyšřnje řařřchitny. řnjeř a řjjeni
i řaja ředžesčtaj řunje pschi řnėđanju. řostocžisčtaj hnyđom a
řhwatařčtaj đo pschėdřhėže. řam pschi řřodže řeřšče řad-

čítvo žebí žamenu. Tuž hladajmy žo tola trošćku a budžmy žebí teho wědomni, šćtož žmy, šćtož byčž čžemy: staty eban-
gelskeje žyrkwoje. — Dožyta, hdyž žo šćto ja mišionstwo abo po-
dobne hromadža, prašćejmy žo psćezjo sa domownoscju a porucze-
njom fararja; a hdyž knihi kupujemy, budžmy wobhladnivi.
„Internazionale Traktatgesellschaft“ je adventisti naklad a
„Wachturmgesellschaft“ je naklad žhutnych biblijupšćepytowa-
rjow. — Advent je nětkle a hody psćed nami! Budžmy žebí wě-
domni, žo adventistoj žedneho dnja a žhutni biblijupšćepytowa-
rjo nam čžedža wsacž teho šćožnika Žesufa Šħrħstufa, we ko-
trymž jenicžžy je wsćha našćha šćožnosć wobjamknjena, a bješ
kotrehož žana nam data, a žo čžedža nam dacž drugeho, kotrehož
drje tež Žesufa Šħrħstufa mjenuja, kotryž pak njeje a njentóže
byčž tón jedyn a jenicžki šćožnik a wumóžnik! Praj, luby šće-
šćijano a luby šćešćijanka, čžesć ty tajće mēnjenje čžinicž?
Budž adventista w pońnym smyšle tuteho žłowa a dohotuj žwoju
wutrobu, žwój dom a žwoju žwojbu sa teho, kotryžž čžy ž nowa
žwój advent džeržecž nětkle a kotryž w Božim čžasju — niz po ad-
ventistiskim a niz po čžasju žhutnych biblijupšćepytowarjow —
„psćhndže ž wěčžnom“ žudu tych njepořhutnych dla, je žohnowa-
njom ž ludu, žž jeho ducha ma!“ — Evangelion 2. adventa da
nam mješ druhim tež tuto žłowo Žesufa Šħrħstufa — Luc. 21,
18 — na pucž: „Hladajće žo, žo njebyšćež byli samjedženi!
Pšćetož wjele žich psćhndže w mojim mjenje a budže prajicž: Ža
žym Šħrħstuf a tón čžasž je žo psćhibližak. Njehodžće tehodla
sa nimi!“ Srosumiž to? —

— „Pšćedženat“, protyka sa Šserbow na lęto 1925, je ho-
towy. Šoždy pobožny žerbški dom ma „Pšćedženat“. Dołhe
lęta jón njebo Šodžijiki farar Ššćižan pižasće. Nětko je tute

rijane džęto ja našć žerbški lud profesor Wicžas, studijny direktor
w Stollberku, na žo wsak. Protyka sa lęto 1925 je žo jemu wu-
rjadnje derje radžila. Je pižana taž prawje w srosumjenju naj-
lępsćeje ludoweje myšle. Wofębje budža jón we Šorsćiřkej wo-
žadže kupowacž, dołelž je žitwenje njebo fararja Šħrħgarja že nim
wopižane. Tu mašć sa tunje pjenjeje rjany knižku. Šup žebí
řti, žo by ju tež jako dar pod božodžęšćowu šćtom položicž moht.
Šnježa njecž tajki dar tež žwojim lubyim čželadnym wobradža!
To pomha dobre do luda wužhwacž a žerbšku ręcž, kotraž je tu
woprawdže rjana a živa, šđeržecž. Špižacželej žłusćha wulki
kemsćazžy džak!

— Š hodom rjany dar je nabožna wotrořowaniska žerbška
protyka a žerbški „Pšćedženat“. Tuž njecž njepobracujetej na
žanym hodownym blidže!

Š rospominanju.

Bojosćž psćed duchami tu — šapřewanje wsćeho duchowneho
tu. Woboje žnamjo sa to, žo žo šđaluja teho jeneho ducha, kotryž
je Bóh. —

*

Šo ducha — potajkim tež duch! — po wumřecžju spi kaž mor-
ny, to ja mēnjenje ducha, kotryž nětkle žižo spi taž, žo žamoho žo
nještaje, — a to je wupłod šćeho žwědomnja: čžłowjeř žo boji
psćed tym, šćtož psćhndže.

Žitowanje.

Š. w B. ja hody (21. 12.)

Š. w Š. ja Nowe lęto (28. 12.)

Šamotwity redaktor: farar W ħ r ģ a c ž w Šošćazžach.

Njedželske bjesadowanki.

Za pěkno mjenje a wjetše džęci křescanskich starřich.

Podawa Arnořt Šerbo ml.

XIII. bjesadowanka.

Mamy džensa před sobu muža, kotrehož smy zeznali
hižo tehdy, hdyž nimo Kaleba wustupi přeciwo džesaćom
njewěrnym mužam a přeciwo cylemu rozhorjenemu ludej,
zo by škitował Božu česć. Je to Josua. Bóh Wótc běše jeho
wuzwolil, zo by byl po Mójsasowej smjerći wjednik Isra-
elskeho ludu. K tajkemu nadawkej njemóžeše býć kóždy-
žkuliž powołany. Dyrbješe to býć muž, na kotrehož so mó-
žeše Bóh Wótc spušćec. A tajki běše Josua. Wot mlodosće
bě wotrostl po boku Mójsasa a wuknješe z lubosću z Bože-
ho zakonja. Lubowaše Boha Wótca a wěrješe kóždemu
jeho słowu. Kak derje je, wot džęcacych lęt znać Bože
słowo! To běše tež zasada mlodeho Timotea. II. Tim. 3, 15.

Josua lubowaše Mójsasa; běše jemu swěrný pomocnik.
Někotry mlodženc njerad přijima radu a napominanje star-
řeho. Njerady so podrjaduje jeho wjedženju. Ale hdyž
přiindže do zjawnosće, potom hakle po hórkich pruhowa-
njach so dopomina na swoju njeposlušnosć a zhubjene
skladnosće. Nan, mać, dobry přecel su naši najwjetři do-
broćerjo. Wažće sebi žich! Josua běše khrobly, njebo-
jazny, wutrajny. Wón stajnje z Bohom ličese.

A što trjeba naš serbski lud bóle hać tajkich khro-
blych spušćomnych mužow. Mlodosć je čas wusywanja.
Štož w mlodosći wusyjeće, to wam za mužske lęta narosće.
Zhubjena mlodosć njehodži so z ničim narunać. Josua
běše při wšom ponižny. Pola města Haj běše jenož šestatři-
ceći muži padlo. Druhi by sebi prajil: „To wřak ničo njeje!
To běše nježbožowny připad!“ A by postajil z nowa wjetřu

ličbu wojakow přeciwo njepřecelaj. Ale Josua nic! Tón
padny na zemju a wołaše k njebjeskemu Wótcu w smil-
nosć. Wón wjedžeše, zo ma tu býć někajki hrěch luda.
K čistemu kharakterej słuša tež čućiwe wubudžene swě-
domjo. Khudži starři z Rakec pósłachu swojeho syna do
Lipska na wyřřu šulu. Nan běše kowar a porjedžeše wozy
a pluh. Běše hižo 64 lęt a přeco hišće ze skhilenej posta-
wu dręješe so při čěžkem kowarřkem džęle. Čehodla? Zo
by pječa žich syn moht dořtudować. Škoro cyłu swoju za-
službu pósłal spoćatk kóždeho mēsaca swojemu synej do
Lipska a sam so spokoji — ze suchim khlěbom. Prařach
so jeho raz: „A što řtuduje wař syn?“ „Lękarřstwo!“ rękaše
wotmołwjenje. „Kak stary pak je wař syn?“ „Štyriatři-
ceći lęt.“ — Njeprajach ničo wjacý, zo njebych zrudžil
wboheho nana. Bórzy potom sym jěl do Lipska, naprašo-
wach so za tym džiwnyim studentom a žhonic, zo hižo daw-
no wjacý njeřtuduje. Hižo někotre lęta běše zastojnik w
towarni, ale swojeho nana wobřudžeše, pjenjezy wot njeho
bjerje a wřitko přecinješe. Męješe tutón mlodženc někaj-
ke swědomje? A hdyž to tajki čłowjek bjez swědomja do-
stanje na zamołwjenju poľne městno, kak hrozne ma to
sčęhwki!

Swětna wójna je za to z wottrařacým přikladom. Za-
khowajće sebi swědomje čiste. Njeważće maľe abo naj-
mjenje přestupjenje! Njeprajće, sće-li něšto zelhali: to
njeje nič! Sy-li towarřa ranił, njemysl sebi, zo to nič
njeje! To wřo su nitki, kiž wopřadu tak, zo drje so nje-
hibnje ani při najhórřim njeskutku. Tehodla kedžbujće
stajnje na hlós swojeho swědomja!

Budžmy z kharakterom, kajkiž běše Josua. Tak naj-
lępje wukonjamy nadawk swojeho žiwjenja!